WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 30 września 2010 r.*

W sprawie C-132/09

mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego, wniesioną w dniu 6 kwietnia 2009 r.,

Komisja Europejska, reprezentowana przez J.P. Keppenne'a oraz B. Eggers, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu,

strona skarżąca,

przeciwko

Królestwu Belgii, reprezentowanemu przez J.C. Halleux, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

* Język postępowania: francuski.

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: K. Lenaerts, prezes izby, E. Juhász (sprawozdawca), G. Arestis, J. Malenovský i T. von Danwitz, sędziowie,

rzecznik generalny: P. Mengozzi,
sekretarz: R. Grass,

uwzględniając procedurę pisemną,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 15 czerwca 2010 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 W skardze Komisja Wspólnot Europejskich występuje do Trybunału o stwierdzenie, że Królestwo Belgii, odmawiając pokrycia kosztów umeblowania i pomocy dydaktycznych dla szkół europejskich, uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy porozumienia w sprawie siedziby zawartego w dniu 12 października 1962 r. między

Zarządem Szkół Europejskich a Królestwem Belgii (zwanego dalej „porozumieniem w sprawie siedziby") w związku z art. 10 WE.

Ramy prawne

Status szkół europejskich

2 W okresie tworzenia szkoły europejskie podlegały regulacjom dwóch umów wielostronnych, a mianowicie, po pierwsze, Statutu szkoły europejskiej z dnia 12 kwietnia 1957 r. (*Zbiór traktatów ONZ*, tom 443, s. 129, zwanego dalej „konwencją z 1957 r."), a po drugie, protokołu dotyczącego tworzenia szkół europejskich sporządzonego na podstawie Statutu szkoły europejskiej, podpisanego w Luksemburgu dnia 13 kwietnia 1962 r. (*Zbiór traktatów ONZ*, tom 752, s. 267, zwanego dalej „protokołem z 1962 r."). Obydwa akty prawne zostały zawarte pomiędzy sześcioma państwami członkowskimi, które założyły Wspólnoty Europejskie.

3 W skład Zarządu Szkół Europejskich (zwanego dalej „Zarządem Szkół"), ustanowionego w art. 7 konwencji z 1957 r., wchodzi, zgodnie z art. 8 konwencji, właściwy minister lub właściwi ministrowie z każdej z umawiających się stron. Zgodnie z art. 9 konwencji Zarząd Szkół odpowiada za stosowanie tej konwencji i w tym celu dysponuje niezbędnymi kompetencjami w kwestiach edukacyjnych, budżetowych i administracyjnych. Zarząd Szkół za wspólnym porozumieniem ustanawia regulamin szkół. Zgodnie z art. 28 tejże konwencji Zarząd Szkół może negocjować z rządem kraju, w którym umiejscowiona jest szkoła, dodatkowe porozumienia konieczne w celu

zapewnienia szkole możliwie jak najlepszych materialnych i niematerialnych warunków do prowadzenia działalności.

4 Konwencja z 1957 r. i protokół z 1962 r. zostały uchylone i zastąpione obowiązującą obecnie konwencją określającą Statut Szkół Europejskich z dnia 21 czerwca 1994 r. (Dz.U. L 212, s. 3, zwaną dalej „konwencją z 1994 r."), zgodnie z art. 34 tejże konwencji. Konwencja z 1994 r. została zawarta przez państwa członkowskie oraz przez Wspólnoty, które zostały do tego upoważnione decyzją Rady 94/557/WE, Euratom z dnia 17 czerwca 1994 r. upoważniającą Wspólnotę Europejską i Europejską Wspólnotę Energii Atomowej do podpisania i zawarcia Konwencji określającej Statut Szkół Europejskich (Dz.U. L 212, s. 1).

5 Zgodnie z art. 34 akapit czwarty konwencji z 1994 r. odniesienia w aktach sporządzonych przed konwencją, związane ze sprawami szkół, są interpretowane jako dotyczące odpowiednich artykułów tejże konwencji.

6 Zakres stosowania konwencji z 1994 r. obejmuje szkoły wymienione w załączniku I do konwencji, wśród których znajdują się: szkoła europejska Bruksela I, Bruksela II, Bruksela III, a także szkoła europejska w Mol (Belgia).

7 Zgodnie z art. 2 ust. 3 omawianej konwencji otwarcie nowej szkoły na terytorium państwa członkowskiego jest uzależnione od wcześniejszego zawarcia umowy między Zarządem Szkół a tym państwem członkowskim, dotyczącej bezpłatnego przekazania i utrzymania pomieszczeń odpowiednich dla potrzeb nowej szkoły.

8 Artykuł 6 akapit drugi konwencji z 1994 r. przewiduje, że pod względem praw i obowiązków szkoła jest traktowana w każdym państwie członkowskim jako placówka oświatowa podlegająca prawu publicznemu, z zastrzeżeniem postanowień szczególnych tejże konwencji.

9 W myśl art. 10 akapit pierwszy konwencji z 1994 r. Zarząd Szkół, który składa się między innymi z przedstawicieli na szczeblu ministerialnym każdego z państw członkowskich oraz członka Komisji, nadzoruje jej stosowanie i w tym celu ma prawo do podejmowania decyzji w kwestiach edukacyjnych, budżetowych i administracyjnych, jak również w sprawach negocjowania porozumień, określonych w art. 28–30 tejże konwencji.

10 Zgodnie z art. 25 konwencji z 1994 r. budżet szkół jest finansowany w szczególności przez państwa członkowskie, które nadal wypłacają wynagrodzenia oddelegowanym lub skierowanym do nich nauczycielom oraz, gdy sytuacja tego wymaga, przez ich wkład finansowy, a także przez wkład Wspólnot, mający pokryć różnicę między całkowitą kwotą wydatków szkół i całkowitą sumą dochodów z innych źródeł.

11 Zgodnie z art. 26 konwencji z 1994 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej ma wyłączną jurysdykcję w sporach między umawiającymi się stronami, dotyczących wykładni i stosowania konwencji w kwestiach nierozwiązanych przez Zarząd Szkół.

12 Zgodnie z art. 30 powyższej konwencji Zarząd Szkół może negocjować z rządem kraju, w którym umiejscowiona jest szkoła, dodatkowe porozumienia w celu zapewnienia szkole możliwie najlepszych warunków do prowadzenia działalności.

13 Artykuł 33 ustępy pierwszy i drugi konwencji z 1994 r. precyzuje w szczególności, że konwencja podlega ratyfikacji przez państwa członkowskie jako umawiające się strony, zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi, oraz że wchodzi w życie pierwszego dnia miesiąca następującego po złożeniu wszystkich dokumentów ratyfikacyjnych przez państwa członkowskie oraz wszystkich aktów notyfikujących zawarcie przez Wspólnoty.

14 Bezsporny jest fakt, że konwencja z 1994 r. weszła w życie w dniu 1 października 2002 r.

Porozumienie w sprawie siedziby

15 Porozumienie w sprawie siedziby, zatwierdzone ustawą belgijską z dnia 8 listopada 1975 r. (*Moniteur belge* z dnia 7 lutego 1976 r., s. 1415), zostało zawarte w celu zapewnienia szkołom europejskim w Brukseli i w Mol możliwie najlepszych materialnych i niematerialnych warunków do prowadzenia działalności, zgodnie z art. 28 konwencji z 1957 r.

16 Rozdział I porozumienia w sprawie siedziby, zatytułowany „Budynki i wyposażenie szkół", zawiera art. 1, który brzmi następująco:

„Rząd Królestwa Belgii zobowiązuje się przekazać do dyspozycji szkół budynki niezbędne dla ich działalności i odpowiadające celom, jakie wyznaczyły sobie rządy będące sygnatariuszami protokołu dotyczącego tworzenia szkół europejskich.

Będzie utrzymywał te budynki i ubezpieczy je zgodnie z przepisami regulującymi sprawy nieruchomości będących własnością państwa belgijskiego.

Zobowiązuje się wyposażyć te szkoły w umeblowanie i pomoce dydaktyczne według kryteriów stosowanych do jego własnych placówek" [tłumaczenie nieoficjalne].

Postępowanie poprzedzające wniesienie skargi

17 W wezwaniu do usunięcia uchybienia z dnia 17 października 2007 r. Komisja zarzuciła Królestwu Belgii naruszenie postanowień porozumienia w sprawie siedziby oraz art. 10 WE, po pierwsze, przez odmawianie od roku 1995 sfinansowania pierwszego wyposażenia w umeblowanie i pomoce dydaktyczne szkół europejskich zlokalizowanych na jego obszarze, a po drugie, przez odmawianie od roku 1989 wypłacenia dotacji rocznej na działalność i wyposażenie, przeznaczonej na pokrycie wydatków bieżących szkół europejskich mających siedzibę na jego terytorium.

18 Nie otrzymawszy od Królestwa Belgii satysfakcjonującej ją odpowiedzi na wezwanie do usunięcia uchybienia, w dniu 26 lipca 2008 r. Komisja wydała uzasadnioną opinię, wzywając wspomniane państwo członkowskie do podjęcia środków niezbędnych do zastosowania się do wydanej opinii w terminie dwóch miesięcy od jej otrzymania.

19 Ponieważ Królestwo Belgii nie podjęło wymaganych środków w wyznaczonym terminie, Komisja wniosła skargę w niniejszej sprawie.

W przedmiocie wniosku o ponowne otwarcie procedury ustnej

20 Pismem z dnia 23 czerwca 2010 r. Komisja wniosła o ponowne otwarcie procedury ustnej.

21 Trybunał może z urzędu, na wniosek rzecznika generalnego lub na wniosek stron zarządzić otwarcie procedury ustnej na nowo, stosownie do art. 61 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jeżeli uzna, że sprawa nie została dostatecznie wyjaśniona lub że podstawą rozstrzygnięcia będzie argument, który nie był przedmiotem dyskusji stron (wyrok z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie C-28/08 P Komisja przeciwko Bavarian Lager, Zb.Orz. s. I-6055, pkt 36 i przytoczone tam orzecznictwo).

22 W swoim wniosku Komisja podnosi, że opinia rzecznika generalnego wydana została na podstawie argumentów, które nie były przedmiotem dyskusji przed Trybunałem. Komisja utrzymuje po pierwsze, że nie miała ona w toku postępowania możliwości odniesienia się do uzasadnienia braku właściwości, wynikającego z opinii rzecznika generalnego, zgodnie z którym klauzula arbitrażowa zawarta w art. 26 konwencji z 1994 r. wyklucza zastosowanie art. 226 WE. Po drugie, Komisja zwraca uwagę, że opinia rzecznika generalnego zawiera propozycję restrykcyjnej wykładni art. 10 WE, na której temat również nie miała możliwości zabrania głosu w toku postępowania.

23 Trybunał stwierdza, że w niniejszym przypadku dysponuje wszelkimi danymi niezbędnymi do rozstrzygnięcia zawisłego przed nim sporu i że spór ten nie musi być rozpoznawany w świetle argumentów, które nie były przedmiotem dyskusji przed Trybunałem.

24 Dlatego też nie ma potrzeby otwierania procedury ustnej na nowo.

W przedmiocie właściwości Trybunału

Argumenty stron

25 Królestwo Belgii kwestionuje właściwość Trybunału do rozpoznawania spraw związanych z porozumieniem w sprawie siedziby. Jest ono zdania, że aby wniesienie skargi o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego na podstawie art. 226 WE było zasadne, Komisja powinna wykazać naruszenie przepisu prawa wspólnotowego, umowy, której Wspólnota Europejska jest stroną, lub istnienie zapisu umownego ustalającego właściwość sądu.

26 Tymczasem, zdaniem Królestwa Belgii, w niniejszym przypadku nie można stwierdzić jakiegokolwiek naruszenia przepisu prawa wspólnotowego, jako że nie naruszono postanowień traktatu WE ani jego załączników, ani prawa pochodnego. Wymienione wyżej państwo członkowskie utrzymuje, że porozumienie w sprawie siedziby nie stanowi umowy, której Wspólnota jest stroną, i nie istnieje klauzula ustalająca właściwość sądu.

27 Królestwo Belgii wyjaśnia, że porozumienie w sprawie siedziby jest aktem odrębnym od konwencji z 1994 r., a jedynie wymieniona konwencja przewiduje w art. 26 tego rodzaju klauzulę dotyczącą właściwości sądu. Uważa ono, że porozumienia w sprawie siedziby nie można uznać za akt pochodny konwencji z 1994 r. oraz że fakt, iż Europejska Wspólnota Węgla i Stali (EWWiS) była członkiem z prawem głosu Zarządu Szkół, posiadającego oddzielną od EWWiS osobowość prawnomiędzynarodową, nie oznacza bynajmniej, że rzeczona wspólnota jest stroną porozumienia w sprawie siedziby, zawartego między Zarządem Szkół a rządem belgijskim.

28 Ponadto jeżeli, jak utrzymuje Komisja, EWWiS, jako członek z prawem głosu Zarządu Szkół, była jedną ze stron porozumienia w sprawie siedziby, to samo odnosiłoby się również do Królestwa Belgii, jako członka tegoż Zarządu. W tych okolicznościach zawarłoby ono porozumienie samo ze sobą, co zgodnie z ogólną zasadą prawa jest niemożliwe.

29 Co więcej, wspomniane państwo członkowskie podnosi, że moc wiążąca czynności, poprzez którą zawarło ono tego rodzaju porozumienie, wynika wyłącznie z suwerenności państwa belgijskiego.

30 Komisja nie zgadza się z taką interpretację z dwóch powodów.

31 W pierwszej kolejności Komisja przypomina, że w skardze nie powołuje się jedynie na porozumienie w sprawie siedziby, lecz także na art. 10 WE w związku z tym porozumieniem.

32 W drugiej kolejności Komisja utrzymuje, iż porozumienie w sprawie siedziby jest bezspornie częścią prawa wspólnotowego, niezależnie od art. 10 WE, gdyż powinno być uważane za akt pochodny od konwencji z 1994 r., a ta ostatnia sama jest częścią prawa wspólnotowego.

33 Wskazuje ona, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, jeśli chodzi o postanowienia wchodzące w zakres kompetencji Wspólnoty, umowy zawarte przez Wspólnotę, jej państwa członkowskie i kraje trzecie mają we wspólnotowym porządku prawnym taki sam status jak umowy o charakterze czysto wspólnotowym oraz że konwencja z 1994 r. została zawarta między Wspólnotami a ich państwami członkowskimi.

34 Komisja przypomina, że porozumienie w sprawie siedziby pierwotnie było aktem pochodnym od konwencji z 1957 r. i że już w roku 1962 Wysoka Władza EWWiS była członkiem Zarządu Szkół z prawem głosu. Uważa więc ona, że EWWiS należy uznać za stronę porozumienia w sprawie siedziby. Komisja wyjaśnia, iż po zawarciu traktatu o fuzji z dnia 8 kwietnia 1965 r. wstąpiła w prawa i obowiązki Wysokiej Władzy EWWiS oraz że celem konwencji z 1994 r. było scalenie dorobku konwencji z 1957 r., a także wzmocnienie roli Wspólnot jako strony konwencji. Wysnuwa więc wniosek, iż ze względu na okoliczność, że porozumienie w sprawie siedziby zostało przyjęte na podstawie art. 28 konwencji z 1957 r. oraz że w konwencji z 1994 r. również jest mowa o porozumieniach w sprawie siedziby, porozumienie w sprawie siedziby wchodzi w zakres praw i obowiązków przyjętych przez Wspólnoty w roku 1994.

Ocena Trybunału

35 Należy przypomnieć, że skarga podlega rozpatrzeniu wyłącznie w świetle żądań zawartych we wniosku wszczynającym postępowanie (wyroki: z dnia 6 kwietnia 2000 r. w sprawie C-256/98 Komisja przeciwko Francji, Rec. s. I-2487, pkt 31; z dnia 4 maja 2006 r. w sprawie C-508/03 Komisja przeciwko Zjednoczonemu Królestwu, Zb.Orz. s. I-3969, pkt 61).

36 Należy również wspomnieć o tym, że na mocy art. 21 akapit pierwszy Statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 38 ust. 1 regulaminu postępowania przed Trybunałem Komisja jest zobowiązana, w przypadku każdej skargi złożonej na podstawie art. 226 WE, do wskazania konkretnych zarzutów, w przedmiocie których Trybunał ma rozstrzygnąć (wyroki: z dnia 31 marca 1992 r. w sprawie C-52/90 Komisja przeciwko Danii, Rec. s. I-2187, pkt 17; z dnia 15 czerwca 2006 r. w sprawie C-255/04 Komisja przeciwko Francji, Zb.Orz. s. I-5251, pkt 24).

37 Omawiane żądania powinny być sformułowane w sposób pozbawiony dwuznaczności w celu uniknięcia orzekania przez Trybunał ultra petita lub z pominięciem któregoś zarzutu (wyrok z dnia 20 listopada 2003 r. w sprawie C-296/01 Komisja przeciwko Francji, Rec. s. I-13909, pkt 121; ww. wyrok z dnia 15 czerwca 2006 r. w sprawie Komisja przeciwko Francji, pkt 24).

38 W niniejszym przypadku należy stwierdzić, że jedynym zarzutem postawionym w części zawierającej wnioski skargi wszczynającej postępowanie jest zarzut dotyczący podnoszonego naruszenia zobowiązań ciążących na Królestwie Belgii na mocy porozumienia w sprawie siedziby w związku z art. 10 WE.

39 Rzeczywiście, w uzasadnieniu omawianej skargi dwukrotnie przywołano art. 10 WE. Komisja zwraca uwagę, że postawa władz belgijskich narusza system finansowania Wspólnoty oraz podziału kosztów pomiędzy państwami członkowskimi, a tym samym uchybia postanowieniom wspomnianego artykułu, i wskazuje jednocześnie, że postawa ta ma szkodliwe skutki. Komisja dodaje, że zobowiązania Królestwa Belgii wynikające z porozumienia w sprawie siedziby należy interpretować w świetle zasady dobrej wiary, która jest składnikiem art. 10 WE oraz ogólnego prawa międzynarodowego.

40 Jednakże ze skargi wszczynającej postępowanie wynika, że podnoszone nieprzestrzeganie art. 10 WE przez Królestwo Belgii ma jedynie pomocniczy charakter w stosunku do zarzucanego uchybienia, które to uchybienie dotyczy porozumienia w sprawie siedziby. Zdaniem Komisji to właśnie bowiem nieposzanowanie przez Królestwo Belgii zobowiązań ciążących na nim na mocy porozumienia w sprawie siedziby pociąga za sobą również naruszenie art. 10 WE.

41 Ponadto w replice Komisja wyraźnie wyjaśnia, że w tej sprawie nie powoływała się ona w żadnym momencie na art. 10 WE jako taki, czyli niezależnie od porozumienia w sprawie siedziby.

42 W tych okolicznościach ewentualny brak właściwości Trybunału do stwierdzenia, na podstawie art. 226 WE, nieposzanowania zobowiązań Królestwa Belgii wynikających z porozumienia w sprawie siedziby musiałby oznaczać niedopuszczalność skargi w całości.

43 Jeśli chodzi o umowy międzynarodowe w ogóle, należy podnieść, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału, jeżeli Wspólnota nie jest stroną danej umowy, Trybunał co do zasady nie jest właściwy do udzielania wykładni w ramach postępowania w trybie prejudycjalnym przepisów wspomnianej umowy (zob. wyrok z dnia 27 listopada 1973 r. w sprawie 130/73 Vandeweghe i in., Rec. s. 1329, pkt 2; postanowienie z dnia 12 listopada 1998 r. w sprawie C-162/98 Hartmann, Rec. s. I-7083, pkt 9; wyroki: z dnia 22 października 2009 r. w sprawie C-301/08 Bogiatzi, Zb.Orz. s. I-10185, pkt 24; z dnia 4 maja 2010 r. w sprawie C-533/08 TNT Express Nederland, Zb.Orz. s. I-4107, pkt 61).

44 Co się tyczy konkretnie konwencji z 1957 r., należy przypomnieć, iż Trybunał orzekł, że nie jest właściwy, by rozstrzygać w przedmiocie wykładni tejże konwencji i obowiązków, jakie z niej wynikają dla państw członkowskich, ponieważ pomimo związków tej konwencji ze Wspólnotą i działaniem jej instytucji, jest to zawarta przez państwa członkowskie umowa międzynarodowa, która nie stanowi integralnej części prawa wspólnotowego (zob. wyrok z dnia 15 stycznia 1986 r. w sprawie 44/84 Hurd, Rec. s. 29, pkt 20–22).

45 Powyższa ocena, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 46 opinii, nie powinna być ograniczona do okoliczności proceduralnych ww. sprawy Hurd, w ramach której Trybunał miał orzekać w trybie prejudycjalnym, lecz jest trafna również w ramach postępowania określonego w art. 226 WE, którego przedmiotem może być wyłącznie uchybienie przez państwo członkowskie jednemu z zobowiązań ciążących na nim na mocy traktatu WE.

46 Z preambuły do porozumienia w sprawie siedziby wynika bowiem, że zawarto je na podstawie art. 28 konwencji z 1957 r., upoważniającego Zarząd Szkół do negocjowania z rządem kraju, w którym umiejscowiona jest szkoła, dodatkowych porozumień w celu zapewnienia szkołom możliwie jak najlepszych materialnych i niematerialnych warunków do prowadzenia działalności. Z powyższego wynika, że systemowo omawiane porozumienie stanowi część systemu konwencji z 1957 r.

47 Twierdzenie Komisji, iż EWWiS, a następnie Wspólnotę należy uznać za stronę porozumienia w sprawie siedziby, skoro Wysoka Władza EWWiS była członkiem z prawem głosu Zarządu Szkół, a Komisja wstąpiła w jej prawa, nie jest w stanie obalić konkluzji poczynionej w punkcie poprzednim, a tym samym należy je odrzucić.

48 Nic bowiem nie wskazuje na to, że przewidziana w konwencji z 1957 r. możliwość przyznania przez strony konwencji Wysokiej Władzy EWWiS prawa do udziału w Zarządzie Szkół w charakterze członka z prawem głosu, z którego to prawa Wysoka Władza następnie korzystała, miałaby oznaczać, że strony porozumienia w sprawie siedziby pragnęły przyznać EWWiS status strony porozumienia. Co zresztą potwierdza Królestwo Belgii, będące jedną ze stron porozumienia w sprawie siedziby.

49 Stąd też nie można uznać, że Wspólnota uczestniczy w charakterze umawiającej się strony w porozumieniu w sprawie siedziby i że z tego powodu porozumienie to ustanawia prawa i obowiązki po jej stronie.

50 Jeśli chodzi o drugie twierdzenie Komisji, że porozumienie w sprawie siedziby stanowi integralną część praw i obowiązków przyjętych przez Wspólnoty w 1994 r., tym bardziej nie można go uznać. Teza ta opiera się na fakcie, że konwencja z 1994 r., która została zawarta i zatwierdzona przez Wspólnoty, ma na celu skonsolidowanie dorobku konwencji z 1957 r., oraz na okoliczności, że konwencja z 1994 r. przewiduje zawieranie porozumień w sprawie siedziby.

51 W tym względzie należy zauważyć, że ani podnoszona konsolidacja dorobku konwencji z 1957 r. przez konwencję z 1994 r., która zresztą weszła w życie dopiero w dniu 1 października 2002 r., ani też wzmianka w tej ostatniej konwencji na temat porozumień w sprawie siedziby nie mogą z mocą wsteczną zmienić charakteru prawnego porozumienia w sprawie siedziby, które jest umową międzynarodową zawartą między Zarządem Szkół a rządem jednego tylko państwa członkowskiego.

52 Co się tyczy ewentualnego zastosowania klauzuli arbitrażowej zawartej w art. 26 konwencji z 1994 r., należy stwierdzić, że postępowanie w sprawie stwierdzenia uchybienia w rozumieniu traktatu WE i orzecznictwa Trybunału można wszcząć wyłącznie na podstawie art. 226 WE, jak zresztą uczyniono w tej sprawie.

53 W tych okolicznościach stwierdzić należy, że Trybunał nie jest właściwy do orzekania w przedmiocie skargi Komisji, wniesionej na podstawie art. 226 WE, zarzucającej Królestwu Belgii uchybienie zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy porozumienia w sprawie siedziby w związku z art. 10 WE.

W przedmiocie kosztów

54 Zgodnie z art. 69 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ Królestwo Belgii wniosło o obciążenie Komisji kosztami postępowania, a ta przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami postępowania.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej nie jest właściwy do orzekania w przedmiocie skargi Komisji, wniesionej na podstawie art. 226 WE, zarzucającej Królestwu Belgii uchybienie zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy porozumienia w sprawie siedziby zawartego w dniu 12 października 1962 r. między Zarządem Szkół Europejskich a Królestwem Belgii w związku z art. 10 WE.

2) Komisja Europejska zostaje obciążona kosztami postępowania.

Podpisy